

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Alphonsi Deum corrigentis arrogans & amens superbia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Eccl. 10. 4. imago sunt inferorum. Denique *in manu Dei potestas terra.* unde
 Iob. 11. 19. *sæpenumero terras gentium evertit Dominus, & perdidit eas usq;*
 Gen. 19. 24. *ad fundamentum.* Quod factum est, quando Dominus pluit super
 Sodomam & Gomorham sulphur & ignem à Domino, de cælo: & sub-
 vertit ciuitates has, & omnem circa regionem, uniuersos habitatores
 urbium, & cuncta terra virentia: item, quando Moyse virgam in
 Exod. 9. 23. cælum extendente, Dominus dedit tonitrua, & grandinem, ac discur-
 rentia fulgura, super terram: pluitq; Dominus grandinem super terram
 Egypti. Et grando & ignis mixta pariter ferebantur, tantæq; fuit mag-
 nitudinis, quanta ante nunquam apparuit, in uniuersa terra Egypti.
 Sed sæpe, vbi forti medicina opus est, per tonitrua concionatur,
 per fulgura illuminat mentes, dum cæcat oculos Deus, quod non
 Act. 9. 3. solum factum est, quando Paulum subito circumfulsit lux, de cælo,
 & ille cadens in terram audiuit vocem dicentem sibi: *Saule, Saule, quid
 me persequeris?* voce pariter & luce percussus: sed etiam regi in cæ-
 lum ferocienti, cui de ingenio atque sapientiâ suâ stulta opinio fa-
 ctum fecerat, forti manu, deprimendum. Verum operæ pretium
 erit, rem deductiùs narrare.

II. Tradit, in Hispanorum annalibus, Rodericus Santius Al-
 phonsum X. huius nominis Ferdinandi III. filium, non minùs su-
 perbiâ, quàm honoribus elatum, eo supercilio fuisse, vt ipsa eti-
 am diuina opera, quæ perfectissima, & cum summa sapientiâ,
 pondere, numero, & mensura creata sunt, auderet, sub censu-
 ram suam, nouus Momus rapere. Iam hoc illi, in mundo, displic-
 ebat, iam illud. Hyems nimis frigida, æstas nimis calida erat:
 cælum nimis altum, mare nimis profundum. Nec hominis illi sa-
 tis probabatur fabrica; cornutos omnes esse voluisset magisq; na-
 sutos. Qualis scilicet ipse erat, cui nasus fuit plus quàm Rhinoce-
 rotis. Atq; vt videas, apud superbos, nullum esse terminum in-
 saniendi, eò Alphonsum hic progressus est, vt sacrilego ore palam
 iactaret: *si ipse, à principio creationis humanae Dei altissimi consilio in-
 terfuisse, futurum utiq;, vt nonnulla meliùs ordinatusq; conderen-
 tur.* O vana! ô funesta! ô impie superba amentia! Itane Marsyas
 Quid. lib. 6. prouocat Apollinem? discipulus docet Magistrum? homo stultissi-
 mus æternam sapientiam emendat? Aliter sapiens ille loquitur, qui
 Eccl. 3. 14. ait, *non possumus eis (operibus DEI) quidquam addere, nec auferre.* Nec
 aliter.

aliter aliter, qui ait: *Magnificata sunt opera tua, Domine, omnia in sapientia fecisti.* Nimirum stultitiam suã prodit, qui sapientiam carpit: atq; , qui se, cœlestibus oculis anteponit, cæcitatem suam ostendit: non secus, ac si talpa lyncem, noctua aquilam velit ducere. Qua de causa diligenter monet ille sollicitus parens: *superbiam nunquam, in tuo sensu, aut in tuo verbo, dominari permittas.* Permisit hoc superbiam dominium, & in sensu, & in verbo suo ebullire Alphonsum; & quò eum non impulit? Ne joco duntaxat flagitiosa illa verba protulisse videretur, de suo sensu confidens, idem arrogantissimum, & stolidissimã vanitate plenissimum dictum identidem repetiuit. Audijt has, in cœlo, voces DEVS. Quo sensu audijt? quo Apelles, quo Zeuxis, quo alius minorũ gentium artifex audiuisset sutorem, absolutissimum suum opus, etiam vltra crepidas, Theonino dente, carpentem? Si sic Thrafo quispiam locutus fuisset, Praxitele audiente, nonne scapulas perdidisset? Nunquid Alphonsum dignus erat, cuius se pedibus terra dehiscens subduceret? quem, cardinibus euulsis, cœlum ruens (si vllum illi pondus inest) obtereret? & cui se Tartarus, totis ostijs, panderet, in mille gehennas? Dignissimus sanè erat. Sed mirabilis est diuinæ misericordiæ immensitas, quæ humanam insipientiam sæpe antè erudit, quàm ferit.

Miles erat, *Petrus Martini de Pampliega* dictus, cui id officium fuit, vt infantis Manuelis curam gereret, illiq; esset, quod Chiron Achilli, instructor & manuductor. Hic, præter communem militũ morem, abdicata rerũ vanitate, Numini colendo totus intentus, in somno, aspectabilem habuit juvenem, cãdido amictu splendidum, & formã humanã augustiorem, vt faciliè Angelum esse conijceret; ab eo hæc verba audiuit. *Lata est, in diuino tribunali, contra Regem Alphonsum, sententia. Hereditate excidet, & ni respiscat, crudeli morte, interimetur.* Exterruit hæc vox militem, qui, sopitis adhuc sensibus, causam tantæ comminationis cum scire vellet, causam Angelus aperuit, nempe licentiam loquendi, quæ summates, nullum supra se metuentes, eò prouehit, vt quidquid libet, dicere statuerẽq; non vereantur; quasi licitum sit, quod à mortalibus non timetur puniendum. Addidit sacrilegam esse temeritatem, diuina opera corrigere molientis; ab hac ni desisteret, atrocia mala experturum Regem; idq; ei significare militem iubet, adjecta seria exhortatione,

Psal. 71. 17.

Tob. 4. 14.

III.

pœni-